

РЕШЕНИЕ

№ 748

гр. Варна, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Х. - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Х. - Желева Административно наказателно дело № 20233110201439 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на: Р. М. Й., ЕГН ***** от гр.Варна срещу **Наказателно постановление №22-0433-001068 от 08.03.2023 г.**, издадено от Началник РУ в ОД на МВР-Варна, Първо РУ-Варна, с което за нарушение на чл.94, ал.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 178е от ЗДвП й е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50/петдесет/ лева.

В жалбата се моли за отмяна на НП. Сочи, че МПС на въззивницата не е било паркирано, а спряно за товаро -разтоварна дейност.

По делото е постъпило допълнение към жалбата, депозирано от надлежно упълномощен процесуален представител. В него се сочи, че описаната в акта и НП фактическа обстановка не отговаря на обективната истина. Процесното МПС не е било пракирано, по смисъла на чл.93, ал.2 от ЗДвП. а е било в престой, съгласно чл.93. ал.1 ЗДвП. т. е. е било спряно за ограничено време за извършване на товарно-разтоварителни работи в присъствието на водача. Водачът Р. Й. е извършвала товарно-разтоварителните действия, т. к. съпругът й С. Й. е инвалид и не може да вдига тежко, като той се е намирал в автомобила, докато тя е пренасяла кашони с буркани от автомобила до дома им. Сочи се, че обстоятелството, че в автомобила е имало човек, показва, че МПС-то не е било паркирано, а в престой.

На следващо място се сочи, че между обстоятелствената част на акта и тази на наказателното постановление има съществено разминаване и то относно важен фактически елемент - точното мястото на извършване на твърдяното нарушение. В акта било описано като място за извършване на нарушение - ул. "Отец Паисий" без да е указан номер или друг тип конкретизация, а в НП е посочено - ул. "Отец Паисий" №4. Непосочването на конкретното място на извършване на нарушението в АУАН, и внезапната конкретизация в НП, създавала пречка за адекватната защита на нарушителя. Освен това се сочат допуснати нарушения на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

В заключение в допълнението към жалбата се сочи, че е налице маловажен случай, по смисъла на чл.28 от ЗАНН и наказващият орган не е следвало да налага наказание, а само писмено да предупреди водача, доколкото става въпрос за кратък престой, с цел едно възрастно семейство да пренесе тежък багаж от автомобила си в жилището си, а водачът няма никакви други нарушения от този вид.

В съдебно заседание, възз.Й., редовно призована, се явява лично и се представлява от процесуален представител- адв.В.А., която поддържа жалбата на изложените в нея основания. По същество адв. А. пледира за отмяна на постановлението като излага съображения, че нарушението съставлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Въззиваемата страна / Началника на Първо РУ, като наказващ орган/ , редовно призован, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от упълномощен от наказващия орган процесуален представител, който оспорва жалбата и по същество изразява становище, че НП следва да бъде потвърдено. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Възз. Р. М. Й., на 69г., управлявала лек „Форд Торнео Конект“ с рег. № В 0502 ВР. На 11.12.22г. възз. Й. спряла автомобила на тротоара пред входа на блока, в който живеела на ул. "Отец Паисий" №4, за да свали от жилището си и натовари в колата кашони с багаж. Тъй като Й. спряла на тротоара пред блока, за да извърши товаро-разтоварна дейност в автомобила останал съпругът й- св.С. Й., който не можел да пренася товари, тъй като бил болен /притежавал Експертно Решение на ТЕЛК/. В момента, в който възз.Й. се намирала в жилището си, за да вземе багаж, служители на Първо РУ-Варна- св.К. И. и св.М. Т., които в този момент изпълнявали служебните си

задължения, забелязали начина, по който бил позициониран автомобил на възз. върху тротоара и пристъпили към извършване на проверка на водача му. Приблизили се до автомобила и установили, че в него е св.Й., който ги уведомил, че автомобила е спрял пред блока, за да може съпругата му да свали и натовари багаж в него. По указание на служителите на реда св.Й. повикал незабавно съпругата си. Същата слязла при автомобила и служителите на реда поискали да ѝ съставят фиш за неправилно паркиране. Й. оспорила нарушението, като посочила, че не е паркирала автомобила, а го е спряла, за да товари багаж. Поради това св.К.И. съставил срещу нея акт за установяване на административно нарушение бл.№687863/11.12.22г.. С него на възз. било вменено нарушение по чл.94, ал.3 от ЗДвП, за това, че на 11.12.22г. е паркирала лекия автомобил върху тротоар извън разрешените за това места, определени от администрацията или от собственика на пътя Актът бил връчен на възз., която го подписала с отбелязване, че има възражения. Срещу съставения АУАН, в законоустановения срок, било подадено възражение, в което възз. посочила, че не е паркирала, а е спряла автомобила за товаро-разтоварна дейност.

По постъпилото възражение била извършена проверка от служители на Първо РУ-Варна, в хода на която било установено, е тротоара на ул.“Отец Паисий“ е Общинска собственост. Комисията излязла със становище, че акта е правомерен и законосъобразен.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение АНО издал атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление, с което възприел изцяло посочените в него фактически и правни констатации и на основание чл. 178е от ЗДвП за нарушение на чл.94, ал.3 от същия закон определил на възз. административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

Наказателното постановление било връчено лично на въззивницата на 16.03 2023г., като на 29.03.2023г. тя депозирала жалба срещу него едновременно с това заплатила наложното наказание в размер на 40 лв. с отстъпката.

В хода на съдебното производство бяха приобщени материалите по АНП, както и тези приложени към допълнението към жалбата

Като свидетели във въззивното производство бяха разпитани св. К. И.– актосъставител, св.М. Т. и св.С. Й.- свидетели по акта. Съдът няма основание да се съмнява в достоверността на показанията на разпитаните свидетели, поради което кредитира същите като взаимно допълващи се и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно наказателната преписка, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат

различни изводи.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП / на 29.03.2023г. видно от входящия печат / и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение.

При извършена служебна проверка на приложените към преписката АУАН и НП съдът констатира, че същите са издадени от компетентните длъжностни лица. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник РУ в ОД на МВР, съгласно заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – младши автоконтрольор, оправомощен съгласно същата заповед.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и 3 от ЗАНН.

Въпреки горното, съдът споделя възражението в жалбата и намира, че в хода на АНП е допуснато нарушение на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН, тъй като не са описани обстоятелствата на нарушението. Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 3 ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Разпоредбата на чл. 42, т. 4 ЗАНН предвижда като задължителен реквизит на АУАН описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Съобразно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН наказателното постановление следва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено и обстоятелствата, при които е извършено. Действително и в АУАН, и в НП е посочено, че процесното МПС е паркирано върху тротоар, но не всяко паркиране върху тротоар представлява административно нарушение. За да е налице нарушение по смисъла на чл. 94, ал. 3 ЗДвП паркирането трябва да е на тротоар и извън разрешените за това места, определени от

администрацията или собственика на пътя, или в нарушение на изискванията за разположение спрямо оста на пътя, или в нарушение на изискванията за разстояние откъм страната на сградите. В НП не е посочено в какво се изразява нарушението на чл.94, ал.3 от ЗДвП. В АУАН изобщо не е отразено дали в случая е имало определени от собственика на пътя или администрацията места за паркиране на посочената улица, какво е било разположението на паркираното МПС спрямо оста на пътя и какво е било отстоянието му от сградите, ако е имало такива, за да се направи извод за съставомерността на деянието по смисъла на чл.94, ал.3 от ЗДвП, тъй като, само по себе си, паркирането върху тротоар не съставлява нарушение на закона. Касае се за липсата на съставомерни обстоятелства, които е следвало да бъдат посочени както в АУАН, така и в НП. Съдът счита, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, според която НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, тъй като при тези данни не може да се направи извод, че жалбоподателят е извършил нарушение. Този пропуск е пренесен и в самото НП, в което, отново не е отразена в пълнота фактическата обстановка, а липсата на конкретизация в акта и в НП не може да бъде отстранявана чрез събиране на доказателства. НП не съдържа в обстоятелствената част съществени белези на наказуемо по чл.178 е и чл.94 ал.3 ЗДвП деяние: а именно твърдение, че паркираният автомобил е над 2,5 тона, че не е спазено изискуемото отстояние за преминаване на пешеходци. Анализът на чл.94, ал.3, изр.2, вр. чл.98, ал.2, т.2 и санкцията на чл.178 Е ЗДвП сочат, че законодателят не е забранил изрично паркирането върху тротоар. С така посочените разпоредби, законодателят е презумирал, че за да не бъде възможно преминаването по тротоарите на другите участници в движението, в случая на пешеходците, е необходимо да е налице разстояние минимум от 2 м., което разстояние в случая е било налице, видно от показанията на свидетелите.

Административнонаказателното производство е строго формализирано, като в ЗАНН са предвидени императивно реквизитите, които трябва да съдържат и съответните актове. Изискванията на закона са поставени с цел на наказаното лице да бъде ясно за какво нарушение, извършено на коя дата и кое конкретно място, е наложено наказание. Описанието на нарушението от фактическа страна (не неговата правна квалификация) и обстоятелствата, при които е извършено, са задължителен реквизит на АУАН и НП съгласно чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Т.е. описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и датата и мястото на деянието индивидуализират конкретното нарушение, за което е ангажирана отговорността на наказаното лице. Липсата на индивидуализация на нарушението чрез посочване на съставомерни факти в АУАН и НП съгласно изискванията на чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е довело до нарушаване на правото на защита на наказаното лице поради липса на възможност да се защитава срещу нарушението, за

което наказващият орган е наложил административно наказание. По изложените съображения съдът намира, че липсата на индивидуализация на нарушението чрез посочване на съставомерни факти в АУАН и НП е довело до нарушаване на правото на защита на наказаното лице, поради липса на възможност да се защитава срещу повдигнатото обвинение. Нещо повече, горните нарушения лишават и съда от възможност да прецени, кои са съставомерните факти, които подлежат на изследване в процеса.

На следващо място, съгласно легалното определение на понятието „тротоар“ дадено в § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, „Тротоар“ е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. От описанието на мястото, на което е паркирано МПС, в обстоятелствената част на НП не може да се изведе извод представлява ли това място „тротоар“. При правната регламентация дадена в ЗДвП и описанието на мястото на паркиране на МПС в НП, съдът намира, че в НП не е посочено в какво се изразява нарушението на чл.94, ал.3 от ЗДвП, както и че липсва описание на нарушението в достатъчна степен и в частност, че паркирането е в нарушение на изискванията за разположение спрямо оста на пътя или в нарушение на изискванията за разстояние от към страната на сградите, за да се направи извод за съставомерност на нарушението. Не са били изложени факти в АУАН и НП, от които да се обосновава, че начинът на паркиране на МПС представлява нарушение на изискванията за разположение на същото спрямо оста на пътя или е в нарушение на изискванията за разстояние от към страната на сградите. Излагането на такива обстоятелства и факти в АУАН и НП е необходимо за установяване на обстоятелството, мястото на което е паркирано МПС, представлява ли тротоар по смисъла на ЗДвП.

На следващо място, съдът намира, че не беше безспорно доказано от събраните по делото доказателства- свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели, че жалбоподателката е паркирала автомобила си на тротоар.

Легални определения за понятията "престой" и "паркиране" са дадени с разпоредбата на [чл. 93 ЗДвП](#). Съгласно ал. 1 на същия текст, пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. А по аргумент от ал. 2 на същия текст от Закона, паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. По делото е установено, че автомобилът на възз. е бил спрян пред блока, в който живее възз. заедно със съпруга си, като в автомобила се е намирал

св.Й., който поради заболяването си не е могъл да извършва товарната дейност, с която се е ангажирала възз.Й.. Ето защо неправилен е изводът на АНО, че за него е приложима нормата на [чл. 94, ал.3 ЗДвП](#).

С оглед изложеното, подадената жалба се явява основателна, а атакуваното наказателно постановление – незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено.

Предвид крайния извод на съда не следва да се обсъжда наличие или липса на основанията на чл.28 от ЗАНН, като единствено само за прецизност следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 24.12.2021 г.), за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания.

Относно искането на страните за присъждане на разноски

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като не следва да се обсъжда въпросът за тяхната прекомерност, тъй като същото е определено в минималните размери. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 09.05.2023 г. , се установява, че жалбоподателят е възложил на адв.А. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лева и е заплатено в брой- съгласно отбелязването в договора, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на наказващия орган в писменото становище, депозирано в съдебно заседание. Въпреки горното съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в актуалната ѝ редакция - ДВ. бр.68 от 31 юли 2020г. /влязла в сила преди извършеното плащане на адв. хонорар по настоящото дело/, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата (зм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 лв. е 400 лв. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и минималното

адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 400 лв.. В случая е договорено възнаграждение под минималния размер, установен в Наредбата и не може да се определи като прекомерно предвид действителната фактическа и правна сложност на случая. На следващо място съдът намира, че следва да присъди на възз и сумата от 40 лв. представляваща заплатения размер на глоба. Поради това и ОД на МВР –Варна, към чиято структура се числи издателя на процесното НП, следва да заплати на възз. Р. М. Й., ЕГН ***** от гр.Варна сумата от 340,00 /триста и четиридесет/ лева , представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.3, т.1 и т.2 вр. чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №22-0433-001068 от 08.03.2023 г., издадено от Началник РУ в ОД на МВР-Варна, Първо РУ-Варна , с което на Р. М. Й., ЕГН ***** от гр.Варна за нарушение на чл.94, ал.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 178е от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50/петдесет/ лева.

ОСЪЖДА ОД на МВР –Варна да заплати на **Р. М. Й., ЕГН ***** от гр.Варна** сумата от 340,00 /триста и четиридесет/ лева , представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____